

ДОСТА ЈЕ КУКАЊА

*Саша Радуловић
председник Доста је било*

Не прође дан да у неком од медија или портала који важе за опозиционе не осване коментар неке јавне личности или новинара који себе декларишу опозиционим о томе како опозиција тобоже нема идеје и програм. Са друге стране говоре о томе како је опозиција немоћна и како не може да се уједини. Око чега да се уједини? Око оне идеје и програма за које се каже да не постоје? И ко је стварно опозиција?

Избори се добијају и губе на терену. Тако то раде све озбиљне странке у

свету. СНС изборе не добија преко својих медија. СНС изборе добија на терену, од телефона до телефона, од врата до врата, од гласача до гласача. СНС је у последњих пет година, злоупотребљавајући јавне ресурсе, направио партијску армију на терену која током целе године одржава контакт, поклања пажњу СВИМ бирачима. Води их на излете, организује мерење пристиска, поклања упалаче и оловке свим пунолетним грађанима Србије. Њих је, према проценама Завода за статистику, око 5,8 милиона. СНС контактира СВЕ њих

на различите начине, сваке године више пута. Поред овог редовног рада, пред изборе купују гласаче, нуде им посао, праве капиларне гласове. И цела ова машинерија и огроман новац који СНС троши на то, успева да на изборе изведе око 1,8 милиона бирача, односно трећину од укупног броја пунолетних грађана.

Где су осталих две трећине грађана? Мањи број њих гласа опозиционо. Опозиционе странке се углавном обраћају овим гласачима и међусобно отимају о њих. Протести се организују за ове бираче

који већ свакако гласају. Са друге стране, већина је отишла у апстиненцију. Њима се нико не обраћа. Ти гласачи су дигли руке од политике, мисле да су сви исти, не прате медије, не прате политику и мисле да се ништа не може променити.

Ко су ти гласачи? У Србији је највећа излазност на изборима забележена у другом кругу председничких избора 2008. године. Борис Тадић је тада освојио 2,3 милиона гласова, а Томислав Николић 2,2 милиона. СНС је са сателитима је успео да задржи своје гласаче радом на терену. Опозиција је изгубила преко 800.000 гласова.

Шта кажу апстиненти? Њих прича о диктатури не интересује. Њих протести не интересују. Њих обећања истрошених политичара који су, када су били на власти, радили све оно што ради СНС-данас, не интересују. Они кажу: то што сте ви радили СНС ради “боље” од вас, боље по СНС, горе по грађане Србије. Ово је најбоље описао један ЕУ званичник који је у разговору са опозиционим лидерима који су били на власти пре 2012. године и који су му објашњавали како је ситуација у Србији катастрофална, аутократија, нема слободе медија, независног правосуђа, одговорио: “А када је у Србији било независно правосуђе?”. Исто мисле и апстиненти.

Због тога Борис Тадић и многи други који су радили све ове ствари када су били на власти, ствари против којих се данас буне, увели субвенције и продали НИС и урушавали независне институције, урушавали правосуђе, спроводили партијско запошљавање, немају кредибилитет да се обраћају апстинентима. Апстиненти их не слушају.

ДЈБ ће искоренити сиромаштво у

Србији. Увешћемо универзалну социјалну заштиту за све породице које немају примања, образовање за децу у коме су СВИ трошкови плаћени из буџета (и вртићи и књиге и свеске и оловке и превоз и топли оброк), смањићемо порезе и доприносе и сву бирократију за привреду, створити систем и омогућити привредницима да својим знањем, радом и способношћу створе нову вредност и свим грађанима Србије омогуће посао и примања достојна човека. Јер не запошљавају политичари и партијски кадрови, већ привреда. Посао политике је прављење система. Вратићемо пезионерима отете пензије и обезбедити да пензије увек буду исплаћене на време. Креираћемо задруге у свим руралним општинама у Србији и тако оживети село. Уместо у џепове прекупаца и накупаца, као што је власник Информера који се бави трговином малина, створићемо систем у коме највећа корист од узгајања малина иде управо малинарима.

Једини начин да се победи СНС на београдским изборима јесте да се кредибилни људи са кредибилним програмом обрате апстинентима. Апстинентима се не можемо обратити преко друштвених мрежа, нити им се можемо обратити преко медија, чак и када бисмо имали приступ медијима, јер их они не прате. На нашу срећу, до њих не може да допре ни СНС јер ни њима не верују. Протести су важни, али они не мотивишу апстиненте. Они мотивишу гласаче који већ гласају опозиционо. Једини начин да се дође до апстинената је кампањом на терену, од човека до човека, од врата до врата, од комшије до комшије. За ово је потребан јасан,

конкретан и орочен план, и кредибилни људи који стоје иза тог плана.

ДЈБ има и идеју и конкретан план за Београд у 20 тачака. У септембру крећемо у кампању на терену. Кампању за апстиненте. Од избора 2016. године до данас смо изградили најјачу опозициону организацију на терену, са преко 80 одбора, 65 канцеларија и преко 5.000 чланова. На председничким изборима смо успели да покријемо 6.200 бирачких места са преко 13.000 контролора. Београд је био у целости покривен и ту крађе на бирачким местима није било. Нас отимање о бираче који већ свакако гласају опозиционо не интересује. Они ће сами одлучити за коју опозициону опцију ће гласати. Не интересује нас ни закулисно позиционирање, јалови позиви на борбу против диктатуре, спашавање пропалих политичара, ко ће с ким, ко кога не подноси, ко ће бити организатор ког протеста, ко ће кога позвати и остали трачеви којим се пуне медији. ДЈБ ће, као и увек, учествовати у свим опозиционим протестима, али их нећемо организовати. СНС је рањив у Београду. Зато и покушава да створи квазиопозицију попут Шапића и Чеде и других у најави и у интересу му је да некредибилне политичке лидере споји са новим политичким снагама јер зна да је Борис Тадић “не” за апстиненте.

Наш циљ је да убедимо апстиненте да нису сви исти и да се све може променити. Једини начин да то урадим је рад на терену. Принципе и црвене линије политике смо поставили, програм имамо. Никога не чекамо. Ако кредибилни нови људи одлуче да желе разговор, ту смо. ДЈБ у септембру почиње кампању за Београд. Од човека до човека.

ДЈБ ОД 2014. ГОДИНЕ ИМА ПРОГРАМ И ЗА СРБИЈУ И ЗА БЕОГРАД

Програм за све грађане, не само за привилеговану партијску елиту. За партократију смо предвидели програм потпуне транспарентности државе који подразумева: објаву свих уговора и ко добија колико новца од државе, укидања страначког запошљавања и буразерске партијске економије, тајних уговора, штетних субвенција страним инвеститорима, заустављање поклањања наше земље великим корпорацијама и претварање Србије у земљу јефтине радне снаге. Укинућемо све штетне уговоре, почев од Београда на води где је “арапским” инвеститорима поклоњено грађевинско земљиште вредно преко милијарду евра. То је новац свих грађана.

САСУШЕНИ БДП

Владимир Ђурић
народни посланик
члан покрета Доста је било – Нови Сад

Овогодишња суша превазилази ону из 2012. године. У овом тренутку процењује се да је пад приноса кукуруза око 40%, док ће на појединим парцелама са плоднијим земљиштем принос соје подбацити и за преко 50%. Ако знамо да пољопривреда, заједно са прерађивачком индустријом, учествује са скоро 12% у српском БДП – у, јасно је чему се можемо надати.

Представници Министарства пољопривреде су прилично релаксирани. Кажу, домаће потребе биће намирене, прелазних залиха најугроженијих култура је довољно. Једино ће изостати количине намењене извозу.

И откупљивачи наслућују да немају превише разлога за бригу. Суша 2012. године је била регионалног карактера. Овогодишња није. Приноси по региону нису толико подбацили као 2012. године. Цене због тога неће бити довољно увећане да потпуно компензују умањене количине. Када је 2012. године суша скоро преполовила принос соје, њена цена порасла је за више од два пута и година се показала као једна од профитабилнијих. Ове године кажу, не вреди се томе претерано надати. Поред тога, засејане површине најугроженијих култура веће су него прошле године, па ће и то испеглати слабије приносе. Откупљивачи неће бити суочени са мањком, што их неће приморати да подигну откупне цене.

Све упућује на то да ће се штета на крају свалити на леђа самих пољопривредних произвођача, јер ће околности учинити да суша и њене последице буду само њихов проблем.

На жалост, нови топлотни таласи наговештавају да би последице суше ипак могле бити веће него што се оптимистима

из Министарства пољопривреде чини. Овогодишња суша већину култура захватила је у ранијој фази и погодила мање стасале и неотпорне биљке. По томе је ова суша неповољнија од оне из 2012. године.

Стручњаци кажу да нас овакви климатски услови очекују наредних деценија и да је мудро прећи на раностасне сорте, оне које ће ојачати биљку пре топлих дана. Са друге стране, такве сорте захтевају и довољан број топлијих дана у ранијој фази вегетације, па оштрије зиме и касна пролећа могу донети неповољне услове за такве културе.

Држава ће, као и увек, реаговати накнадно, а не превентивно, у сразмери са притиском који ће на њу пољопривредници бити у стању да изврше. Штету ће пробати да ресоцијализују и превале на све грађане. Опростиће можда пољопривредницима овогодишњу таксу за одводњавање, понеки порез и понеки допринос. Одрећи ће се дела фискалних прихода.

На жалост, Министарство пољопривреде још није понудило никакве мере. Решења донета преко колена, као што је обавезно осигурање усева који се субвенционису, нису довољна. Она могу додатно истањити маргине пољопривредницима.

Српској пољопривреди недостаје стратешког промишљања Владе и системских и превентивних мера. Наводњавање мора постати пројекат од националног значаја. Према подацима Републичког завода за статистику, у Србији је наводњавањем 2016. године било покривено тек 1,3% засејаних површина (43.486 од 3.437.4231 хектара). Заклињање у плодност наших ораница неће донети конкурентску предност

српској пољопривреди.

Када су у децембру усвајане измене закона о подстицајима у пољопривреди и руралном развоју, тадашњи (и садашњи) министар обећао је исплату првих средстава из ИПАРД фондова у априлу 2017. Премијерка је у свом експозеу најавила акредитацију тек за крај године. Јасно је да од новца из ИПАРД фондова ове године нема ништа. Европске интеграције не спроводимо са довољном одлучношћу, а европски аграрни буџет може много допринети развоју српске пољопривреде. Фокус пољопривредног и руралног развоја не могу да буду само индустријалци прерађивачи. То је надоградња. Најпре би требало оснажити индивидуалне пољопривредне произвођаче. То се постиже кроз едукацију, задружно удруживање, повољне кредите за откуп и отплату државне земље на 20 година и финансијском подршком набавци опреме. Србији су у овом тренутку потребни јаки индивидуални пољопривредни произвођачи. Субвенције, првенства закупа на 30 година и разне друге погодности које дајемо великим инвеститорима неће спречити последице извесних наредних суша и неће гарантовати високе приносе, колико год нам земља била плодна.

Милан Поповић, дипл. грађ. инж.
Члан ГО Доста је било

ПРИНЦИПИ НИСУ ЗА ЈЕДНОКРАТНУ УПОТРЕБУ

ДЈБ је почетком године издржао велике ударце, и то с лева, с десна, у центар, али углавном су сви били испод појаса. То није ништа ново, поготово када сте толико снажни какав је ДЈБ био пре пола године, а притом строго држите до принципа и црвених

линија политике, онда се често дешава да сметате.

Сметамо много и сметамо свима – како овима који данас крмче остатке државе, тако и онима који су то радили нешто углађеније и дискретније, а сад болују од селективне амнезије

и избегавају одговорност за своје поступке. Али огољена суштина и једних и других је иста, а то је злоупотреба државних ресурса, партократско одржавање у животу и убирање плодова паразитског корова. Једино до сада то нису радили заједно и

истовремено, међутим блиска историја је показала да и то у будућности није немогуће. Сетимо се само “историјског помирења” од пре готово деценије.

Ми политику и управљање државом на такав начин никада нећемо посматрати. И то је цена коју смо платили на председничким изборима, али уједно и оно што нас разликује од свих осталих. Међутим, принципи не препознају једнократне губитке, принципи су чврста дугорочна категорија. То је управо полазна основа од које смо почели 2014. године, схвативши да “алтернатива” овима сада никако не могу бити они који су их на власт и довели 2012. године, што директним закулисним калкулисањем, тако и белим листићима.

Ми се принципа никада нећемо одрећи и никада нећемо од њих одустати, јер верујемо да постоје још многи људи у Србији којима је стало до поштеног и пристојног живота. Постоји велики број грађана који препознаје ову нашу тврду и бескомпромисну борбу! Због њих никада нећемо правити труле компромисе са још трулијим политичарима, газити сопствене вредности и слушати далеко лошије од нас како смо мали и безначајни.

Ми заиста верујемо у то да у Србији живи огромна већина часних и поштених људи, који ће кад-тад препознати искреност у ономе зашта се ми залажемо. И то је маратонски подухват, то није идеја за један изборни циклус. Ми смо упорни, истрајни и непоколебљиви у идеји успостављања нормалног система и уређења државе у којој се лепо и радо живи. Јер ми желимо такву државу за нас саме,

желимо је за све наше грађане, желимо је за наша поколења!

Нећемо дозволити да нас у тој намери поколебају и обесхрабре сви они који су у протеклих 25 година упропаштавали нашу земљу, генерације младих протерали из Србије систематски их уверавајући да они нису за ово поднебље, да су чудаци са друге планете јер само желе нормалан и пристојан живот. Доста смо им уступака до сада направили!

Одговорност за катастрофално стање у друштву носе сви они којима ми сметамо. А сметамо им јер је ДЈБ саткан од принципа и људи који инсистирају на њиховом истрајном спровођењу, зарад којих нисмо спремни на то да нам некомпетентна шума квази-лидера опозиције, добрим делом одговорна за стање у земљи, држи слово демократије, система, владавине права, бољег стандарда живота, слободе медија...

Све ове и многе друге вредности су урушаване током “90их, а оне мрве од вредности које су затечене 5.октобра, срозаване су и трошене све до 2012. године, чиме је утабан сигуран пут напредњачком хаосу који нас је задесио последњих пет година. Нажалост, данас од вредности система, правне државе и демократије није остало ништа – чак ни мрве!

Оно што је можда још жалосније јесте ишчуђавање стањем у држави од стране оних који су више од једне деценије добро припремали терен Александру Вучићу. Дакле, поред њега самог, за стање у коме смо данас и катастрофално вођење политике крива је управо и шума лидера, који себе сматрају кредибилним да данас, после

свега, они сврставају и класификују нове политичке покрете и странке по колонама!

Сада и једни и други уверавају грађане да то што су заједно, додуше у различитим временским периодима, демолирали државу и девастирали наше животе у њој, њих потпуно ослобађа од одговорности да се и наредних 25 година баве политиком. Исти ти уверавају нас како ми не треба да се бавимо политиком, да смо аматери, да се манемо “ћорава” посла, да ми не разумемо како разрађени систем сјаше курта да узјаше мурта функционише.

А функционише захваљујући томе што су политички чувари партократије уједно и ствараоци и таоци накарадног система, чији је једини циљ да само замењују једни друге на 5-10 година, задржавајући исти начин владања са одређеним козметичким променама. Условљени, притиснути, корумпирани, под претњама и уценама, они нису у стању да раде у интересу грађана и државе, већ у интересу структура које су их и креирале. “Е ми смо им се омакли. Ми нисмо ничији, него само своји и тако ће и остати. Ми можда нећемо успети, али ми другачије нећемо. Хоћемо само овако!” А обећавамо Вам да ћемо успети.

Успећемо, и то у сопственој колони принципа, доследности и црвених линија политике. У колони у којој нећемо правити дилове, квоте и труле компромисе, и то никада нећемо ни радити. Након председничких избора, нови политички актери центра, деснице и левице су имали историјску шансу да заједно креирају здраву политичку сцену. Нажалост, сва је прилика да су се одлучили да ходају линијом мањег отпора и праве предизборне колоне, чији је једини задатак и циљ прање некредибилне шуме лидера зрелих за политичку и моралну пензију.

Ми смо се окренули својој колони у којој нудимо конкретан програм и конкретна решења за грађане у 20 тачака за Београд. Нећемо се бавити шминком, комбинаторикама и одавно прежваканим фразама. Желимо да својом колоном програма, идеја и вредности приволимо и остале иоле кредибилне политичке чиниоце за преговарачки сто. За тим столом се неће дискутовати о квоти за листе, редоследу одборника, “ја теби – ти мени” политици. Разговараће се о ономе шта грађане заиста интересује, о проблемима са којима се свакодневно сусрећу. Ако то не буду желели пре избора, онда ће засигурно после њих.

ОБРАЗОВАЊЕ НА РАТЕ

Никола Штула
члан ГО ДЈБ

Право на образовање је једно од основних људских права које се стиче рођењем у свакој иоле организованој држави.

Устав Републике Србије својим чланом 71 прописује да је основно образовање обавезно и бесплатно, а да је средње образовање само бесплатно. О поштовању ових уставних одредби у стварном животу Републике Србије воде се полемике више од две деценије. Сваког пролећа и сваког септембра тема бесплатног основног и средњошколског образовања изнова долази у жижу јавности, пошто у пролеће школе достављају спискове уџбеника за наредну школску годину и цене по којима посредством школе можете да их купите, а у септембру родитељи морају да набављају пратећу школску опрему. У тим периодима године тешко да бисте икога могли да убедите у то да је школовање у Србији бесплатно.

Наиме, према случајном одабиру издавача и увидом у њихове цене имамо следеће резултате:

- ▶ комплет уџбеника и радних свесака за први разред – осам хиљада динара;
- ▶ комплет уџбеника и радних свесака за пети разред – десет и по хиљада динара;
- ▶ комплет уџбеника и радних свесака за седми разред – тринаест и по хиљада динара.

Ово су цене само уџбеника. Са ранчевима, перницама, дрвеним и воденим бојицама, металофонима, опремом за физичко васпитање, увијачима, свескама, шестарима и другим неопходним стварима, сваки родитељ може да рачуна на издатак у висини између петнаест и двадесет пет хиљада динара. У светлу информације да је минимална месечна зарада у Србији око

двадесет две хиљаде динара, овај износ “бесплатног школовања” не делује нимало безазлено.

Али, ни то није све. Барем последњих петнаест година били смо сведоци колико је квазиреформа школства била брижна мајка издавачком лобију, а маћеха родитељима. Прво су наставници добили одрешене руке да уђу у авантуру бирања уџбеника по којима ће да раде са ученицима и да од родитеља захтевају набавку истих. После неколико година лутања и сами наставници су се нашли у небраном грођу.

Држава је неке издаваче избацила из игре, променила неколико пута правила игре и све учеснике потпуно слудела. Ко је имао и још увек има користи од ове збрке? Неки, вероватно, највећи издавачи, посредници у продаји, неке школе, неки директори школа и тек понеки наставник.

Родитељи су имали само штете. Нарочито родитељи који имају више од једног детета. Друго дете није могло да користи уџбенике свог брата или сестре, често ни када је само годину дана млађе. Уместо да трошкови основног и средњег образовања буду обухваћени буџетом, и та облас друштвеног живота је постала поприште борбе за део партократског колача.

Неко би помислио да је узрок оволикој пометњи велика разлика међу уџбеницима разних издавача. Али, размислимо логично. Ако су сви уџбеници прављени по истом програму за одређени предмет и одређени узраст, да ли у њима сме да буде великих одступања? Да ли се у уџбенику за географију за пети разред једног издавача тврди да је Земља округла, а другог да је равна плоча? Да ли

по тачности и количини информација о једној теми смеју да се разликују Заводова и Клетова историја, физика, биологија? Одговор је – не. Уџбеници разних издавача могу да се разликују по квалитету папира, штампе, сликама, задацима. Неке уџбенике су писали креативнији и писменији аутори, неке мање писмени и креативни. Ипак, сви уџбеници морају да прате прописани програм и испуњавају одређене стандарде. Дакле, реалног оправдања за оволико збрке и мистификације око уџбеника нема.

Постоји оправдање само у потреби издавача да остваре што већи профит, а једини утабани пут до профита води преко блискости са актуелном влашћу. Све друго је небитно. Из борбе са њима као поражени изашао је претходни министар, Срђан Вербић. Нови министар, Младен Шарчевић, као да се више бави одгађањем решавања овог дугогодишњег проблема. Радије прича о неким ученичким компанијама или ђачким задругама. Резултат њиховог рада би требали да буду петнаест посто јефтинији уџбеници, можда за школску 2018/2019. годину. Можда, једном, негде.

ДА ЛИ МОЖЕМО ДА ПЛАТИМО ОСНОВНО И СРЕДЊЕ ОБРАЗОВАЊЕ СРЕДСТВИМА ИЗ БУЏЕТА?

Када би се највреднији ресурс градова, а то је грађевинско земљиште, продавало по тржишним ценама озбиљним инвеститорима и тај новац се уплаћивао у буџет, трошкови основног и средњег образовања би били покривени за више од будућих петнаест година. Само од тог новца.

Али, коме је стало више до образовања, овима сад, чија реторика изискује изузетно необразоване гласаче и који на образовање гледају “испод ока” или онима некад, који су политиком лажних диплома образовање у овој држави довели до потпуног апсурда? Само нови и кредибилни људи могу уздићи образовање на ниво на коме оно треба да буде у сваком иоле одговорном друштву.

КУПОВИНА УЏБЕНИКА ЈЕ ПРАВИ ПОДВИГ

Сања Мајдак
Чланица ОО Палилула ДЈБ

Почетак школске године већина родитеља у Србији дочекује са зебњом и питањем – како и са којим новцем припремити једног или више школараца за нову школску годину. У Србији, где велики број становника живи од минималца и где сваки трећи радник сања просечну плату која према Републичком заводу за статистику износи 49.238 динара, то представља прави подвиг.

Тржиште уџбеника је високопрофиталан бизнис. То је довело до великог броја издавача. У Србији тренутно постоји 79 лиценцираних издавача од којих 11 са лиценцом за све нивое образовања, а 68 са лиценцом за поједине нивое и области образовања.

Министарство просвете, науке и технолошког развоја објавило је коначну листу уџбеника за основну школу. Ради се о пријављеним уџбеничким комплетима на Јавном конкурс Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Ове године за предмет српски језик пријављено је 14 комплета, за математику 10, за предмет Свет око нас 9, Ликовну културу 6, Музичку културу 10 и Физичко васпитање један комплет. За наставу српског језика у основној школи на тржишту постоји чак 52 различита буквара, читанки и књига.

Оправдање за оволики број уџбеника не постоји. Било би добро када би развој науке био такав да постоји потреба да се нова научна достигнућа сваке године уносе у уџбенике, али није тако. Могло би се очекивати да због толике конкуренције цена уџбеника буде нижа али, на жалост, то није случај.

Мајка сам два школарца. Млађе дете може да наследи од старијег обућу и одећу, али уџбенике не може. За комплет уџбеника за 5. разред потребно је издвојити 13.122, 90 динара, а за седми 15.885,90 дин. Ове цифре нису коначне. За ранац, перницу, фломастере, бојице, свеске, блокове, вежбанке, опрему за физичко и остале потрошштине, потребно је издвојити још десетак хиљада динара.

Као просветни радник свесна сам чињенице да је за наставни процес квалитетан уџбеник веома битан, али не одобравам велики број потребних уџбеника за један предмет. То је посебно случај код предмета српски језик где ученици нижих разреда свакодневно у школу носе четири уџбеника.

И овог септембра радост због школе замењена је стрепњом и бригом. Још само да неко у власти прихвати реалност и престане да школство у Србији назива – бесплатним.

**КАКО И СА
КОЈИМ НОВЦЕМ
ПРИПРЕМИТИ
ЈЕДНОГ ИЛИ ВИШЕ
ШКОЛАРАЦА ЗА
НОВУ ШКОЛСКУ
ГОДИНУ?**

**У Србији, где
велики број
становника живи од
минималца и где
сваки трећи радник
сања просечну
плату која према
Републичком заводу
за статистику износи
49.238 динара, то
представља прави
подвиг.**

ОПОЗИЦИЈА?

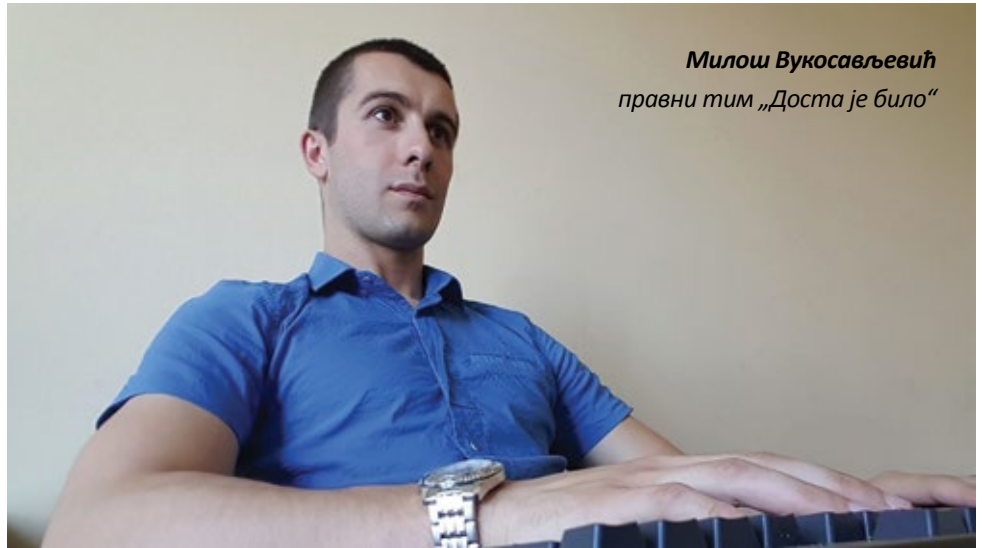
Драган Шутановац је у име ДС недавно предао предлог промене Устава председнику Вучићу, са наводним предложеним променама које се тичу правосуђа. ДС, чијим је прошлим експериментом реформисања направљен свеопшти хаос и у једном маху скоро 1000 судија и тужилаца политичком вољом остало неизабрано, сада предлаже своја виђења како би правосуђе требало да изгледа.

Реформу правосуђа из 2009. године, уколико је уопште можемо тако назвати, обележили су бирање подобних судија методом прављења списка по кафанама, уместо стручних и у институцијама образложених предлога, извештаји БИА-е који су мимо сваког правног оквира оцењивали које су судије пожељне за (ре)избор, те свеопшта медијска кампања у таблоидима, које је тада владајућа Демократска странка контролисала, и у којима су неизабране судије означаване као корумпиране и сарадници криминала.

Ова игра реформе проузроковала је покретање огромног броја судских парница против Републике Србије, које су скоро све добијене, и за које сви грађани Србије из свог џепа плаћају вишемилионске одштете незаконито неизабраним судијама и тужиоцима. Званична процена је око 20 милиона евра накнаде само за изгубљене зараде, док у процену свакако није могла бити урачуната накнада нематеријалне штете која варира од случаја до случаја, те укупан трошак застоја у раду правосуђа и свеопштег успоравања судског система кроз враћање бројних судских процеса на почетак услед радикалних промена у правосуђу, који би поменути цифру вишеструко увећали.

Оно што је у целој ствари најважније је што су представници тадашње власти здушно бранили извршену реформу, представљајући је као спектакуларан успех, и да од тога нису одустали све до пада са власти. Нису ни тада, али се тада евенуално могло понегде наићи на понеки њихов коментар да је „можда направљена грешка“, да „није све најбоље урађено“ или слична фраза којом се минимализују сопствена недела и којима се не признаје суштина.

А суштина „реформе“ правосуђа је незнање и неспособност оних који су о томе одлучивали, предвођених

*Милош Вукосављевић
правни тим „Доста је било“*

Снежаном Маловић као министарком правосуђа и Борисом Тадићем, који је, као и данашњи председник, осим функције на коју је изабран обављао истовремено и функцију премијера и свих министара и ПР-а своје странке. Незнање и неспособност за бављење озбиљним темама које су од суштинског значаја за једну државу, какво је правосуђе свакако, пратили су тежња за остваривањем апсолутне контроле над судском влашћу те избор подобних, а уклањање свих који нису били по вољи тадашњој владајућој партији и њеном арогантном председнику.

Заборав чини своје. Након пет година власти СНС-а и довођења свих институција државе до апсурда, вишемилионске пљачке и наставка погубне економске политике, те развитка ауторитарног поретка под вођом који се у све меша и који осим функције на коју је изабран обавља истовремено и функцију премијера и свих министара и ПР-а своје странке, само то ради „брже, јаче и боље“ од Тадића, многи грађани заборављају каква је била претходна власт. Сада актери претходне власти вешто користе тај заборав и бесрамно намећу и кандидују сами себе као лидере тзв „проевропске опозиције“, иако су на делу показивали све само не европске вредности, па још дозвољавају себи да деле опозицију на две колоне, те да они процењују ко је за једну а ко за другу.

Декларативно залагање за ове или оне вредности не значи ништа, ако се у пракси показало да је

суштина њихове власти нешто кроз супротно владавину права и осталим европским вредностима.

А суштина некадашње власти ДС и садашње власти СНС је иста – урушавање институција и њихово потчињавање владајућој странци, погубна економска политика масовног субвенционисања страних инвеститора, партијско запошљавање неподобних кадрова и свеопшта таблоидизација друштва. Једина разлика је што су СНС и њен вођа све то довели до једног вишег (или нижег) нивоа, и уз већу примену отворене агресије и насиља, те већу бахатост најважнијих актера, а коју дозвољавају себи због веће подршке народа.

Ипак, од главних актера претходне власти, осим „правили смо неке грешке“ или „није баш све било најбоље, али ови су гори“ ставова, нисмо ниједном чули макар извињење за оно што су радили. И то било апсолутно недовољно, али би барем био чин пристојности и људскости. А радили су тако да на изборима 2012. године није победила СНС, него ДС сам себе поразио. Зато и после пет година власти СНС-а, на сваку критику криминала и малверзација које актери ДС упуте садашњој власти, добију одговор – а шта сте ви радили, и позивање на истоветни пример криминала и малверзације, који је, и поред претеривања напредњачке пропаганде, често тачан.

Није се ДС потрудио ни да прочисти своје редове, па су тако политичари као што су Борис Тадић и Драган Шутановац и даље ту, те баш они позивају на

уједињење опозиције. Питали бисмо за помену двојицу – да ли се политичка партија дели на два дела због ситних несугласица, борбе за позиције унутар странке, или око неких знатно већих, суштинских питања и програмско-вредносних неслагања?

Уколико сте се поделили око суштинских питања и програмско-вредносних неслагања (а што би ваљда требало да буде разлог) објасните нам шта се то променило од дана ваше поделе, па до данас, па сте сада опет прихватљиви једни другима као коалициони партнери. Уколико то није био разлог поделе, објасните нам што сте се уопште и делили ?

Да није можда због борбе за позицију унутар странке ? Или евентуалног дила са Вучићем о подели тада највеће опозиционе странке, који би вас можда заузврат поштедео одговорности за све што су ваша партија, ваши кумови и буразери радили? Прва варијанта је извесна, али су и на ову другу многи сумњали – стварање “контролисана” опозиције која ће суштински радити за власт јер су њени чланови уцењени разним аферама.

Устав је несавршен и треба га мењати, али као што је забрањено мењање Устава у време ванредног стања, тако се треба опирати свакој промени у времену које неминовно подсећа на ванредно стање, у ком не постоје институције и култура

дијалога, и у ком о свему одлучује један човек, јер резултат сигурно неће бити добар по грађане.

Ипак, да не идемо ка нагађањима и претпоставкама дилова између бивше и садашње власти (иако су врло могуће тачне) суштина је иста, опозицији не требају ни Тадић, ни Шутановац ни било ко од обележених и доказано штетних властодржаца. Опозицији требају нови људи.

Вучић може бити побеђен само уз анимирање апстинената. Главни одговор апстинената на питање зашто не гласају је: “Сви су исти”. Тешко је убедити било кога да нису сви исти уколико су на гласачком листићу заједно са новом, неокаљаном опозицијом Борис Тадић или Драган Шутановац. Јако тешко. Тешко је и веровати да је горепоменуте пар година након унутарпартијске поделе спојио алтруизам или жеља да на боље промене Србију, а не склапање цензус-коалиције и шлепање уз нову опозицију ради политичког преживљавања, као што је тешко убедити било кога да ће исти, уколико буду изабрани, сада владати боље и поштеније. Не постоји ниједан аргумент који би нас у то убедио, од њих нисмо чак добили ни извињење за катастрофалну политику коју су водили, а која је директно довела до власти СНС-а.

Наравно, ово не значи да су целе њихове странке лоше, не значи да у њима нема поштених и стручних

људи, напротив, али ако их и даље предводе горепоменути и још понеки од симбола катастрофалне власти ДС-а, то ствара одбојност ширег бирачког тела, у преводу – више штете него користи. Колики је број гласова који Тадић може да донесе опозицији, и да ли је тај број гласова вредан његовог политичког спашавања, или је време да њега и њему сличне нуспојаве српске политике коначно пошаљемо у историју ?

Нови људи, кредибилитет, нова опозиција. Нису сви исти. То треба да схвате и грађани, али и лидери других, нових странака опозиције, који не смеју да прокоцкају свој потенцијал и да на београдским изборима прављењем коалиција са доказаним штеточинама отерају жељу за гласањем и променама која у народу свакако постоји, само је треба пробудити, јер међу 50% апстинената, сигурно је да скоро нико не живи добро и да се ником не допада стање у држави.

Опозиција треба да се групише према критеријумима кредибилитета и досадашњег професионалног и политичког живота њених чланова, а не по декларативном залагању за вредности које су они који се у њих куну кршили небројено пута. Победа у Београду може да покрене талас промена у целој Србији, а пораз... Једноставно речено – не сме да се дозволи. Анимирање апстинената је посао за нове људе. Нису сви исти!

УСТАВНЕ ПРОМЕНЕ У ВРЕМЕ АУТОРИТАРНЕ ВЛАСТИ ВОДЕ ОКТРОИСАНОМ УСТАВУ

Подношење предлога за промену Устава баш у тренутку када Вучић форсира причу о унутрашњем дијалогу о Косову (читај: скидању целокупне одговорности за одлуку о испуњењу онога што је он неком очигледно обећао), а који би морао да доведе и до промене Устава, личи на класично “набацивање лопте”. Разговори о уставним променама сигурно се не би свели на оно што ДС предлаже, већ би се отворио читав спектар питања, која би, с обзиром на тренутни однос снага, засигурно била решена у интересу Александра Вучића.

Отварање питања уставноправних промена у време ауторитарне власти каква је садашња веома је опасно и треба га избегавати, јер једино што може да произађе из свега тога је октроисани Устав и наставак “ердоганизације” Србије. ДС познат по “реформи” правосуђа подноси Вучићу, општепознатом по свом ниподаштавању и презиру сваке независне институције, предлог уставних промена правосудног система. Бизарно.